

Creaii hand-made

Doinița Tudorica

„Viața este artă. Arta este viață. Nu le separ niciodată”

- Ai Weiwei -

PAGINI DE CULTURĂ

„Toamna cu-a ei albă frunte

Și cu galbenii conduri

A lăsat argint pe frunte

Și rugină pe păduri”.

(George Topârceanu)

Tablouri celebre de toamnă

Patru copaci – Egon Schiele

Toamna - Frederic Edwin Church

Peisaj de toamnă cu patru copaci – Van Gogh

Toamna pe Sena la Argenteuil – Claude Monet

Cu ocazia închiderii Școlii de Vară, la Brăila, în cadrul Muzeului Etnografic, unde custode este doamna Dr. Brîndușa Ilie, a avut loc o dublă lansare de carte: **Mioara Baciu** cu cartea **Așezăminte Sufletești** și **Părintele Ionel Rusu** cu cartea **Simple Simplități**.

Au participat scriitorii: Ghiță Nazare, Daniela Gumann, Georgeta Muscă Oană, Sebastian Golomoz, Sibiana Mirela Antoche, Valentin Popa, Ardieleanu Mioara, Marin Oanea, Antoaneta Crudu.

Culori vii de toamnă curg ca și ploile nădrăvane din ultimul timp, peste Așezămintele Sufletești în Sfinte Simplități. O nouă lansare de carte, o gazdă perfectă, mulțumim doamnei dr. Brîndușa Ilie care mereu deschide porțile muzeului brăilean cu intenția clară de a culege roadele gălățenilor și dăruiește publicului de oriunde mustul creației divine.

Ce este poezia?

Este o artă prin care exprimi gândurile, sentimentele culese de-a lungul clipei de ardere, de meditație, de înțelegere a frământărilor sufletului, căci „Poezia nu este numai artă; ea este însăși viața, însuși sufletul vieții” - cum spune genialul Nichita Stănescu.

Vezi și auzi curgerea timpului, simți între papilele gustative ale cuvântului aroma iubirii și durerea strivirii între degetele vieții a Eului personal, ai inerția înțeleaptă a degustării unei cărți în nopțile cu stele vii, făclii pe altarul nemuririi.

Frunza ruginie scrie pe cărările vieții despre soare și iubire, despre cânt și doina cea purtă-n vânt, despre dor și zbor brâncușian în universul literaturii moderne.

Strugurii versului copti în altarul veșniciei sunt dulci, miros a tămâioasă, i-auzi cum se strecoară între umbrele din minte, iar mustul fără de asemănare nu are leac decât în clipele de taină. Este împărtășania sufletului, căci poezia-ți aduce înțelepciune și adevăr, este închinăciune când te apleci cu smerenie la taina versului din carte, este vindecare când devii una cu poezia. Este tradiție, căci românul s-a născut poet între mioarele și scăieții vineții ai durerilor sufletești.

Avem în fața noastră doi autori ce scot o bogăție de trăiri din așezămintele lor sufletești în sfinte simplități ale paradigmelor actuale.

La graniță miroase a praf de pușcă, a sânge și pământ răscolit de rachete și drone asemenea unor păsări în zbor.

Dar din sala Muzeului Etnografic își iau zborul păsările măiestre ale cuvântului sfânt. Sta-fidesc strugurii gândului în ochii plini de iubire. Doi oameni aleși care strâng bucuriile și ni le-aduc în dar tocmai din Galați. Părintele Ionel Rusu și poeta Mioara Baciu.

E o zi binecuvântată, unde frumosul ne ia de mână, ne adulmecă și ne poștește la o licoare divină ce pare să vină din raiul înțelepților.

Aveți răbdare, înțelegere în cele o mie și una de pagini ale celor doi autori. Ascultați-le pa-sul și gustați pe îndelete licoarea nemuririi cuvân-tului rostit și scris în clipele de taină.

În Cartea Sfântă a Omenirii la capitolul Matei 22:15-22, Iisus a spus: „Dați Cezarului ce este al Cezarului și Lui Dumnezeu ce este al Lui Dumnezeu!”.

Volumul de poezii „Răscolind prin amintiri”

Scurtă recenzie

Paul Iulius Negoită

Membru în Uniunea Scriitorilor din România

Viața este un drum al risipirii. Memoria nu are prea multe de reținut. Alunecăm prin timp și ne legăm de crâmpie de amintiri, pe care la timp de răgaz și poate de melancolie, le reaşezăm pe tabla minții sau, dacă avem curaj, le aşternem pe hârtie, în forme diferite.

Un astfel de demers interior realizează **Aurel Cârliș**, care în cartea „**Răscolind prin amintiri**”, cu umor și candoare, în pași de poezie sau de epigramă, își permite luxul de a privi în urmă și de a nu se lua mereu prea în serios.

Chiar dacă își așează volumul sub cupola poeziei **Ce școală-naltă-i bătrânețea**, pășind printre file nu dai de rutina unui timp tocit, de morga unui om ajuns cu vârsta, ci de veselie unui tânăr care stă să absolve, mușcând din timp, școala senectuții, momentul în care în urcușul pe muntele vieții, când privești în urmă, poți savura sau închide ochii văzând hăurile sau plaiurile timpurilor peste care treci.

Cam așa îl văd eu prin mijlocul preocupărilor pe care le are pe **Aurel Cârliș**, rămâne ca voi, cititorii să deschideți coperta cărții și să-i răscoliți prin amintiri autorului.

Atenție mare, totuși! Este posibil ca încercând să umblați prin memoria scriitorului să vă treziți că atingeți propriile stări, trăiri, amiciții sau clipe de umor.

Ion Zimbru

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

CUVÂNT sub alt CUVÂNT

[revelație... într-o zi]

a zis că pleacă într-o zi...
și a plecat spre nu știu unde,
spre nu știu cum, spre nu știu când,
însă n-aude, nu răspunde
chiar dacă o rechem mereu...
mereu sunt marele înfrânt
al ultimei deșertăciuni
din vis, din suflet și din gând,
din tot ce mi-a fost dat să văd
printre iluzii muribunde

a zis că vine într-o zi...
și a venit de nu știu când,
și a venit de nu știu unde,
și nu știu cum de-a mai venit,
și m-a găsit la locul meu,
într-un cuvânt sub alt cuvânt:
numărător și numitor
de la-nceput pân-la sfârșit
- un fel de sacru zăcământ
unde se-ntâmplă taina-n care
stă totul (ne)(de)săvârșit.

PORUNCĂ

[de\mers până ACOLO]

merg printre ziduri și fiare și lacăte
- merg și aud: pune mâna și roagă-te!
merg printre stele rănite și vinete
- merg și aud: pune mâna și ține-te!
merg printre fulgere și printre tunete
- merg și aud: pune mâna și spune-te!

mergi și te roagă la cel pentru care
se zice că răspunde la orice-ntrebare!
mergi și ține-te de cuvânt, de cuvinte,
de astăzi înapoi și de astăzi înaintea!
mergi și mergi și mergi... și spune-te
la cea care scoate din lebede sunete!

mergi... că-i târziu mult mai devreme:
steaua se oprește din flăcări și geme!
mergi... fiindcă lumina nu te așteaptă:
are doar o clipa de la vorbă la faptă,
ia puțin mai mult din mult mai puțin
și-ți scrie pe drum cât durează amin!

DE VORBĂ CU MĂTRĂGUNA

[cvasi\bulevardier tangou]

tanti beladonă, tare mi-i mâhnire
când te văd prin garduri singură și-n floare,
nimenea nu smulge nici o adiere
din minunăția ta vindecătoare

tanti beladonă, viața mea din carne-i
neagră, rea, bătrână - parc-ar vrea să tacă
- toți deșteptii lumii vin para\simpatici,
scriu și pun parafă: goană cardiacă

tanti beladonă, tare mi-i rușine
să-ți declar în față: inima mi-i dreaptă
chiar dacă se-ndoaie, chiar dacă se frânge,
chiar dacă se rupe ultima ei treaptă

tanti beladonă - știu că ești în stare
- smulge-mă din silă, smulge-mă din valmă,
strigă-mă pe dealul unde-ncepe cerul,
scumpa mea otravă sinceră și calmă

am să-ți dau o floare de salcâm, atuncea,
pentru astă simplă vindecare lungă
- uită-te la mine, tanti beladonă:
eu... eu sunt salcâmul dorului de ducă.

GREUTĂȚI UȘOARE

[rugăciune fără ecou]

dă-mi, Doamne, numai greutateți ușoare
și gânduri bune, ca să le pot duce
până la locul stabilit de soartă:
nimicul veșnic si(n)gur de sub cruce

nimicul plin cu lut pe care popa-l
cântă cu vorbe-n van și cu tămâie,
pe care-l udă rar sau niciodată
câte-un plâns laic, scăpătat din frâie

nimicul surdomut cum sunt și alte
nimicuri fără nume pe pământul
umplut până la ceruri cu iluzii
- i-am fost și credinciosul și înfrântul

te rog atent și mult, fără grăbire,
cu grijă și încet, să nu fac dâră:
dă-mi, Doamne, numai greutateți ușoare,
dacă mai ai prin mila ta vro țâră!

ELEGIE la SCHITUL ZIMBRU

[lucrare de control]

iluziile toate au murit

- nici de exemplu n-a rămas vro una
- le-am îngropat pe toate lângă schit,
chiar unde le-am iubit întotdeauna

pe toate le-am iubit la fel de mult,
le-am așteptat oricând și-oricum pe toate
- și-acum le mai visez și le ascult
trăindu-și moartea în singurătate

și-acum parcă le văd cum vin și râd
aproape, mai aproape, mai aproape
- nimica nu-i zadarnic, nu-i urât:
eu sunt un rob și ele-s niște roabe
care se duc în fiecare zi
după porunci și mulțumiri la cine
le-a dat și timp și vreme de-a iubi...
și-n fiecare zi se-ntorc la mine

și-acum parcă le văd cum se tot duc
departe, mai departe, mai departe
- îmi pare rău, mă sui frumos pe rug...
și îl aprind... și vreau să-nvăț cum arde.

DISPREȚUL de COST

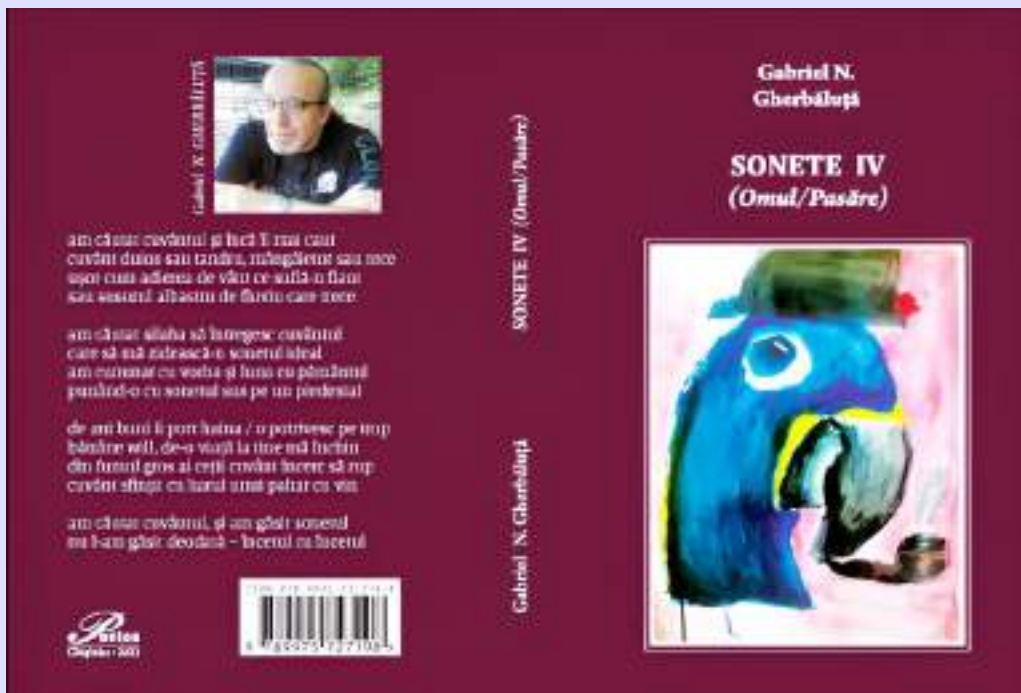
[banalități]

și știu, și vreau, și pot, și am, și n-am... și zic:
ce CALD ar fi dacă n-ar fi așa de FRIG,
iar visul VIETII ce adânc
ar fi dac-aș putea să-l plâng
pe micul TOT, dar și pe marele NIMIC

am încercat de mii și mii și mii de ori,
dar plânsu-i VAN printre mărunți și surzi și chiori
- prea mare-i și fără de rost
prețul DISPREȚULUI de COST
- cum să nu râzi și cum să nu te înfiori?

mi-a spus și MAMA, într-o zi, când lăcrămam
lângă ULCIORUL spart al lui OMAR KHAYYAM:
hai, taci frumos, fă alt ULCIOR,
nu mai trăi întâmplător,
numai așa vezi dacă porți și tu vrun HRAM!

ce FRIG ar fi dacă n-ar fi așa de CALD
pe malul CESTA și pe malul CELĂLALT
- iau micul TOT și râd și-(i) zic:
bă, tu ești marele NIMIC,
hai, nu mai plânge, fii CU MINTE sub HAZARD!

Gabriel N. Gherbăluță

Sonete

Din volumul SONETE IV (Omul/Pasăre)
publicat la Editura Pontos din Chișinău, în 2023

sonetul sferei care mă lasă fără aer

închis într-o sferă, cuvântul
zadarnic își caută ușă
prin ea să cutreiere vântul
s-aducă la viață-o păpușă

o sferă e tot ce-și dorește
un spațiu închis și rotund
sonetul în el poate crește
cum fluviul și piatra din profund

un cub și o sferă-un sonet
poeme și corpuri perfecte
tablouri semnate monet
cuvinte îmi chem să reflecte

sonetul și sfera mă-nchid
rămân fără aer – e vid...

sonetul stelei care va veni

va veni o noapte, o să vină
când vom stinge stelele pe loc
când de mână n-o să ne mai țină
demonul cu masca lui de foc

va veni o noapte cât o clipă
va lovi un colț ciobit de cer
îngerul va da iar din aripă
demonul îi vom închide-n ger

va veni o noapte cum n-a fost
cu lumini și umbre ce nasc vise
incantații spuse pe de rost
de merlin poetul pare-mi-se

va veni o noapte/ tu nu vii
ești acolo sus – o stea-n tre mii

sonetul buchetului de silabe

ți-am trimis un buchet de silabe în gând
flori n-aveam și nici bani ca să iau
am cules din cuvinte silabe pe rând
le-am stropit cu nectarul ce-l beau

o problemă era să le țin în buchet
năvălește silabe nu stăteau nicidecum
le voiam liniștite să-ți compun un sonet
însă se risipeau ca o pală de fum

a fost gata sonetul o sclipire de stea
l-ai primit cam boțit pe-o felie de cer
rămăsese din el o silabă mărgea
și cuvântul final din distihul stingher

ți-am trimis un buchet de silabe să-ți faci
rochie lungă din ele în sonet s-o îmbraci

sonetul lui nu

locuim amândoi într-un cub
împărțim o lumină la doi
respirăm fericirea prin tub
iară frica ne lasă mai goi

timpul meu l-am pierdut mai demult
s-a ascuns speriat printre nori
m-a strigat îndelung - nu-l ascult
nu hrănesc cu secunde cocori

locuim în secunda de-apoi
într-un ieri demodat și vetust
ne sufocă și ziua de joi
de un gri-cenușiu, prea îngust

locuim tu în eu/eu în tu
nu vom spune vreodată că nu

sonetul răspunsului care nu a ajuns încă

îți tot scriu și aștept un răspuns
obosit-am și eu și cuvântul
te ferești și de noi stai ascuns
cum în peșteri se-ascunde și vântul

n-am cerut nici nu cerem nimic
doar un strop de lumină să dai
tu o ții nu împarți nici un pic
și te miri că mai credem în rai

trimiți îngeri și sfinți si ne cerți
te preumbli prin cer tot mai trist
te rugăm în genunchi să ne ierți
prins pe cruce te roagă și christ

noi ți-am scris/ așteptăm un răspuns
l-ai trimis dar la noi n-a ajuns.

sonetul orașului care își caută un soare

orașul tot e scufundat în ceață
cu străzile și piețele pustii
și fluviul meu pare lipsit de viață
supus unei continue agonii

cadavrul lunii zace în băltoacă
cioburi de stele strigă ajutor
puii de demoni au ieșit la joacă
și dau din aripi ne-învățați la zbor

adâncul nopții a ucis lumina
a îngropat-o acolo-n fund de mare
își lăcrimează brazii lung rășina
și mor de frig copacii în picioare

orașul meu își caută un soare
așa cum fluviul caută o mare.

DINSPRE FIIND

Pe unde trece cuvântul
florile se apleacă
în semn de salut,
în semn de binețe
pentru-a cuvântului
tinerețe.

În fiecare zi mi-e dat să colind
paradisul înverzită
al cuvintelor
dinspre fiind
misterele mi se dezleagă.
Nu pot să ascund
cuvintele sub obroc.
A prinde cuvântul de miez
să-l îmbrățișez,
să-l culc pe-al meu sân
cuvântul e pământul meu înflorit
în infinit
e tot ce-am iubit,
tot ce-am râvnit,
pământ de flori
fărâmele de meteori.

Așa cum mă aflu
vâslaş la galera cuvântului.
Mă-ntorc la maratonul cuvintelor
C-o făclie în mână,
Numele meu să rămână
Încrustat în azur,
În veșmânt de velur.

Cuvântul – cuiabar de tăcere,
Miere
Fără de moarte – Înviere.
Cuvântul e sufletul filmat
Cu o cameră ascunsă
Portretul nevăzut al luminii.

Soarele-n pârg,
Un cuib al începutului,
Bănuțul de vamă
Cuvântul scump: mamă!
Cuvântul din lacrima lunii,
Sinea și eul
Îmbrățișând un copac,
Martor ecoului suspinând.

Cuvântul stă de vorbă cu iarba
Niciodată degeaba,
Stă de vorbă cu lemnul,
Stă de vorbă cu muntele
Și cu marea.
E lutul băcătorit
Cu tălpile goale,
Visul unei case.
E căderea în sus,
Zăpada în flăcări.

Cuvântul e fulg răsucit,
Năclăit de tăceri
Peste linia vieții.
În flăcări de frig ard
Cuvintele nescrise,
Prin fereastra de suflet,
Speranțe violet
Dintr-o primăvară curândă.

Mori de cuvânt
Înduplecă aerul
În evantai de miresme.
Cuvântul sunt eu

Între vânturi – sfâșiat de miresme
Vorbind găngurit
Cu petale.

Cuvântul e aerul
Dintre miresme;
Clipocit de mirări
În crepuscul.
Iar eu nu sunt decât
Prelungirea cuvântului
După ce-și ia zborul,
În clipa când gândurile
Încep să cânte la flaut.

Cuvântul –
Mătasea unui crin presat
Lângă obrazul păsării poemului.
O panglică de lumină
Răsucită-n spirală,
Cuvântul – așezat într-o stare,
Zugrăvit pe o coală,
Floare de spirit
Cu miresme de alb.

VOIAM SĂ SPĂL CLIPA...

Voiam să spăl clipa de lumina ei arsă
și m-am pomenit cu viața întoarsă,
cu zâmbetul cast în lacrima ierbii
în care te caut și-n care adast...
Nici țipenie-n preajmă.
Numai tu, numai tu ai dreptul
de proprietate absolută asupra singurătății...

Marile mele iubiri – cămăși pentru miri –
fără preget, le poți număra pe un deget.
Adânci și neîmpărtășite iubiri, nostalgii, năluciri...
În suflet, în minte, amintirea ta,
un fel de răcoare fierbinte...
Și-atunci ai venit să-mi scrii numele
pe nisipul curgând monoton al clepsidrei...
Stai! Am rostit cu glas mut
spre pasul durut care se îndepărta.

Până și îngerul părea a se îndupleca,
dar tu – surd în oarba ta amuțire
deveniseși deja amintire...
Lumine surori din aurore;
stinghere lumini de beteală din nopți de sineală;
de rouă surâsuri lumini, sudoare de crini...
În definitiv, nimic nu se întâmplă fără un motiv –
fără un temei de mirare, nimic nu e la întâmplare...

Să te știu, cât am mai strigat în pustiu!
Să te privesc m-am lepădat de ceresc.
Să tac și să ascult ultimele acorduri
din muzica toamnei, încă nescrisă...
Cântec urmuzian pentru viori și pian
era pentru tine Cuvântul, îngânat doar de vântul
printre crengi vâjâind...
Citește-mi ceva, ca și când ai fi scris pentru mine.
Ca și când ai dezgropa vechi cuvinte dintre ruine...
Toate cuvintele mele cântau parcă din violoncelle!
Sau – dând fiori – deveniseră arcuș pe mai multe viori.

Scutură-ți filele, suflete, o suflet amarnic, cât toate zilele!
Tăcerea nu se sinchisește de mâinile mele vorbind în pustiu.
Vântul mă ia mereu prin surprindere
în timp ce numai cuvântul mă caută,
întreabă de mine, îi e dor, mă ia în primire...
Acum pot să zbor doar bătând mai tare din inimă;
chiar visez că levitez cu inima agățată ușor de-o clipită,
acolo unde îngerul vine tiptil să tulbure apa...

Iarăși stai cu palma ta pe-al meu sân; sânul mirosind a fân.
Ți se umplu iar căușii cu hulubii, jucăușii,
care-mpung și stau să iasă din cămașa de mireasă...
Ca și polenul nins cu mireasmă este poemul bun de agheazmă...
Ca și izvorul prins cu o ansă mi-este poemul, ultima șansă...

Mă bate cu aripa vântul, pe creștet ploaia mă bate;
c-o floare pe gură – cuvântul – mă biciuie pe nerăsuflăte.
Neliniștea-mi cere tain amintiri derulate-n surdină;
un măr și-o carafă cu vin îmi servesc de lumină...
În dreptul inimii nu mai e loc decât pentru iubire.
Aici cuvintele trăiesc și mor laolaltă îndumnezeindu-se.

Mi-au mai rămas doar cuvinte pulsând, palpitând...
Doar cuvinte – vene subit întrerupte...
O, Spirit blând, profesor de Lumină,
închid inelul inimii cu tine,
când stau s-alunec în adânc de vină

Lacrima lunii – poem în aldine –
care ar fi putut fi scris pentru mine...
Iarăși vine-n văzduh adiere de tine
și se simte o boare de sfântă iluminare,
semn că în curând ai să vii să mă-mbii
cu aromele de curcubeu din Empireu...

Unde te duci și cuibul plin de năluci îmi lași în privire?
Dulce (ne)mire, ochi ales de nevină presari în văzduh
adiere de Duh și parfumul suav de Lumină...
Doar frumusețile îmi locuiau diminețile.
Cântece de nibelungi îmi populau nopțile lungi.
Întregul meu univers – poem într-un vers.

Și până să mă scrie poemul pe înzăpezita hârtie,
eu te scriam, să te am mărturie...
Tulburi morile de cuvânt cu un evantai
de tandre capricii
pe care nici acum nu mă încumet a le numi
fericire la prima vedere...

VORBIND CU SUFLETUL

Un om vorbește cu sufletul său. Un om vorbește cu sine. A întors spatele celorlalți și acum, stă față în față cu sine. S-a întors bucuros înspre sine. Însingurat, în speranța că va găsi cu cine să vorbească. Și cu cine să râdă. Și cu cine să plângă. Mare lucru să ai cu cine. Poezia este o modalitate de întoarcere în sine. De întoarcere la sine. Spre sine. Vorbind cu tăcerea. Cel care vorbește cu sufletul lui scoate aurul la lumină. Scoate tot ce e mai bun din adâncuri. Sapă și scormonește până descoperă bogăția. Pepita care-l așteaptă numai pe el s-o afle. Doar el îi poartă sigla. Și pentru că n-o poate cărași singur, o împarte. Așa se cuvine. Poezia izvorăște din spirit. Este copilul spiritului. Și autorul poeziei devine, prin alianță, fiul spiritului. Atunci iese la iveală gândirea care „se vede”, gândirea neascunsă. Gândirea proiectată ca un film vechi, pe peretele veacului. Scrii cum ești, cum vorbești, scrii murind și înviind. Uituc și ținător de minte. Sărbătorind cuvântul. Aniversându-l și comemorându-l. Cuvântul care ține loc de luminare sfințită. Cuvântul bun de făcut semnul crucii pe pernă. Cuvântul – prunc de lumină. Scriind, autorul pare lovit, biciuit de cuvinte. Cel care va

fi zidit la temelie sau în trupul zidului de beton și de cărămidă. El este slujitorul suferind, martorul. Așa se nasc aducerile aminte de sine, cel care ai fost, care ești, care vei fi. Cuvântul, înviind, te readuce la viață. Suflete al meu, te binecuvânt cu binecuvântarea pascală. Sunt atâtea de spus, Dar cine mai are timp pentru spuse? Nici făcutele, nici prefăcutele nu dau pe afară. Ni s-a dat privilegiul memoriei. Slavă Domnului! Și astfel, devenim istorie. Noi suntem istoria, prin cuvântul gândit, trăit, scris, vestit, împărtășit și pus chezaș la temelia zidirii de suflete. Vorbind cu sine, față în față, omul devine icoană. Oglindă a Lui Dumnezeu, suitor la cele divine.

Lacrimi de ceai

Pe tapetul vechi și înnegrit de fum din camera lui tanti Clara, este timpul să se adune broboane de apă. Sunt lacrimile de ceai din coji de mere. Merele or fi pădurețe sau Raiul nu a mai avut răbdare să le coacă. Păcatul lumii e mare și nerăbdător.

Zidurile ei nu asudă. Cum nici ei demult tare nu îi mai e cald. Doar când văratica ardoare poate o mai face să dea jos acel ilic și să rămână într-o bluză destrămată pe la manșete. Un trup împutinat de timp și de nevoia de economisire. Din ce economisești mai întâi? Din tine. Îți ești mai la îndemână și mai îndatorat decât această lume uluitoare, cu excesele ei de neînțeles.

Lampa cu gaz pufăie ca un vapor care nu visează nici un cheu. Fantomele intențiilor nu au scop precis și nici destinație. Dacă trăiești mult sau dacă doar trăiești ascetic, fără voia ta, viața îți pare o călătorie întârziată și cu pierderi, întâia fiind busola care o vreme a mai arătat ceva, ca un punct de ajuns.

Stranietatea viselor de noapte care pun laolaltă stări uitate cu starea prezentă de apatie și de rezemat neputința într-un toiag de resemnare pare că nu are sfârșit. Azi noapte a visat prunci înveliți în plăpumioare de mătase, cutii de bomboane legate cu fundă, pălării cu calote țepene și apretate, o licoare galbenă în ceașca de porțelan intactă. Cum poate oare visul să pună toartă unei cești și prunci în leagăne și frumusețea pierdută la loc în oglinzi? Și când ștergi somnul de pe oglindă să îți zâmbească tot o băbuță cu coc alb, puțin, și o amintire de care nimănui nu îi e dor?

Iar scoate lampa fum și veacul își dojenește iar trecătorii cu pilda nemulțumitorului. Se va lua și asta de la tine și în loc nu se va pune nimic. Doar o cruciuliță în cartea de imobil.

Luni către marți

Bate vântul. Mătură întunericul. Cineva strigă, Rex! O portieră se trânteste peste un drum sau deschide un drum. Cât să se fi scumpit lumina electrică? Îmi lipsesc geamurile luminate de la ora 5. Ceaiul, pachetul pentru serviciu, călcatul unei cămăși pe care mi le imaginam în bucătăriile blocurilor vecine. Un huhurez de cartier, fără să mă mai înfricoșeze ca altă dată, buhăie ceva de marți. Aseară era luni și tot găsisse ceva de zis. Alarmă de mașină supărată de vreo atingere. De om sau de vânt.

Sau de prevestirea cucuvelei. Glasurile celor de la salubritate amestecate de vânt cu gunoaiile. Trebuie să ai urechea fină ca să izolezi un sunet care să-ți facă bine și să te încurajeze că iar e zi, după ce a fost noapte și e încă viață și încă mai sunt oameni dispuși să continue.

Când, în sfârșit, se face toamnă!

Tânără nu mă simțeam bine în nimic. Nici în haine, nici în situații, nici în kilograme. Pantofii erau incomozi, hainele stânjeneau, vârsta părea să nu ofere scuze când ar fi fost nevoie, visuri când se cerea. Școala, serviciul, boala tatălui, înjumătățirea părinților. Apoi, ciorapi ungurești, când era un noroc. Un deodorant de firmă cu coadă sau o mică atenție. Remaiam, coseam, număram ochiurile, zilele de salariu. Toamna îmi părea a altora. Vara încă începea să se așeze la casa ei. Bărbații, nervii, sacoșele, spitalele. Pachetele pentru cei care munceau, bagajele pentru cei care plecau. Pomenile pentru cei care scăpaseră de toate astea. Pantofi comozi pentru străzile cariate, genți supraelastice, poveri pitite lângă pudrieră și ruj.

Boala mamei, cronica unei morți anunțate. Singurătatea, dispariția totală a rubricii părinți. Mese festive cu scaune goale. Goana după alți comeseni. Festivitățile dispar, comemorările se înmulțesc. Să ne punem și noi o faianță, o gresie. Un covor persan. O ușa metalică. Bărbații rămân să închiadă ușa. Pe afară. Înăuntru, oglinzi de o persoană. Tribunale, peroane, cărți pe care nu le-am scris.

Cărți pe care le-am scris. Toamnă. Îmi place toamna. Nu mi-a plăcut de la început. Comoditate și confort în ce nu aș fi crezut. Un plastru, ce ușurare! Un pantof lătăreț, ce bucurie! O haină călduroasă, un poem în care agonizează cochetăria. Autobuzul venit la timp bate o limuzină. Oamenii care nu mă sperie îmi par genii în umanitate. Ferestrele în care bate soarele, niște oglinzi în care ești mereu frumos și tânăr. Când plouă, nu am de șters

geamurile. Se scuză. Se lăcrimează. Nu contează lucrurile mici. Cele mari, nici ele. Ce contează cu adevărat nu se spune. Nici nu se vede. Vederea-i mai slabă. Îngerul mai puternic. Iarna o batem la puncte cu gradele din termometrul de cameră. Nicăieri nu e ca acasă. Nici afară. Zilele scurte se lungesc cu ceai și cu teoria relativității. Ceea ce am mă dezbară de a dori ceea ce nu am. Ar fi prea mult de uitat. Uitarea este o partitură complicată dacă nu știi noțiunile de bază ale interpretării. M-aș uita și pe mine, dar singurătatea mă știe și mă trage la răspundere.

Acum e momentul

Dacă nu ai tânjit toată vara după ceva, pentru că era prea cald, pentru că te fereai de orice efort, chiar și de cel al întristării, acum e momentul să recuperezi. Picioarele sunt reci, resimți un gol, dar nu știi să îl localizezi. În cap, în suflet, în stomac. Mai simplu să crezi că în stomac. FB-ul e plin de farfurii cu mâncare, te apuci să gătești. Te îngrași. Simți același gol în timp ce te simți ca un balon. Deci, clar, golul nu era în stomac. Nu poți mânca și să îți treacă golul din inimă. Din cap, nici atât. O masă plină nu echivalează cu o casă plină. Oalele de mâncare nu sunt companioni.

Seara citești din poezii morți. Ți se pare că tot ce au scris era premonitoriu. Dar nici ei nu știau. Inspirația trece și peste stările agonizante, amână inevitabilul. După, citește cineva și i se pare că are revelații, că e un Nostradamus mic de scară de bloc, că ghicește în semințe de mac.

Revin și durerile de descreștere, tristețea că anul acesta nu te-au dat la școală, nu ți-ai luat ghiozdan. Că deși nu știi nimic din ce ai fi vrut să știi reușești performanța de a mai uita și din ce ai știut. Pe asta se bazează golul din cap. Dar pui acolo niște reclame la pantofi de sezon și cârpe colorate, multe, cât mai multe. Că dacă rămâne spațiu bagă ăștia știri despre război, apocalipsă climaterică, noi viruși care abia se stăpânesc să nu sară din pangolin în om, apoi din om în om.

Te simți de nimic pentru că în curând un robot de serie va fi și el trist, doar pentru că a preluat controlul și a vrut să știe cum e să fii om. Chiar te simți jefuit de misterul vieții și de unicitatea creației. Și iar te pui pe tânjit. Pentru că măcar sufletului i-au rămas funcțiile nealterate și mai face el ce ne trebuie și nici nu știm.

Fița

De Ziua Internațională a câinelui, o reamintire din amintirile unei fetițe orfane. Secolul XX, anii 40. La 6 ani, fără mamă, la 8 și fără tată. Trecută în mâinile altor părinți. Vitregi. Cuvintele zugrăvesc, acoperă, scuză.

Ceea ce un copil natural nu face (pentru că nu poate, pentru că nu e normal, pentru că e iubit și există milă, protecție, tresărire), înfiatul nu numai că poate, ci trebuie, este obligat, este mânat, este supus.

Dar limite și frici și dureri au și copiii altora. La fel ca și cei naturali. Doar că nu au cui spune. Doar că ar spune degeaba. La asta e bun și un câine. Poate chiar mai bun. La asta a fost bună Fița. Parcă aș putea-o vedea, o cățelușă corcită, roșcată ca o vulpe, cu piciorușele scurte, bot ascuțit și blană bogată. Ea venea imediat la o fluierătură de copil speriat, din orice cotlon al curții de țară sau al întunericii. Că mai întotdeauna trebuiau la lăsarea întunericii inspectate găinile, porțile dacă au fost închise, ceva de adus dintr-o bucătărie de vară. Și curajul fetiței se ivea bucurându-se și dând din coadă, la prima chemare. Cu Fița s-ar fi dus pe întuneric oriunde.

Stau și mă întreb dacă Fiței nu i-o fi fost și ei frică. Dar probabil că nu avea nici ea cui spune.

Cea mai fină

Erau o pereche trecută de cincizeci de ani. Un domn, o doamnă. Dânsul, brunet și mereu în-cruntat. Dânsa, încă frumoasă, dar de o corpolență care o făcea să pară un cozonac bun și pufos. Și chiar era bună. Lucraseră amândoi prin alimentația publică, strânseseră cheag și după Revoluție se lansaseră într-o afacere, tot în domeniu. Aveau o casă frumoasă, doi copii realizați, o situație la care mulți trăgeau cu ochiul, invidioși.

Aveau și o fină, om de casa lor și de mare încredere. Fina era divorțată și avea trei copii în întreținere. O ajutau și se și bazau pe ea. Era om bun la toate, harnică, lipicioasă, docilă.

Dar, fiind ei oameni responsabili, o ținuseră pe fina cu carte de muncă și cu salariu pe la afacerea lor, un timp. Apoi, ceva a intervenit și au trebuit să-i găsească altundeva un serviciu. Au căutat pe la cunoscuții care aveau și ei afaceri. Au întrebat, ba pe unul, ba pe altul. Că, iaca, avem și noi o fină harnică și muncitoare și cam bolnăvicioasă. Are 3 copii și e singură. Pentru ea, noi garantăm.

Au găsit la o pizzerie. Patronul era un cunoscut vechi de-al lui. S-au dus acolo și domnul și doamna, au făcut vorbele, s-au interesat de condiții, seriozitate, au lăudat-o cât au putut și, totodată, au căinat-o pentru situația în care se află.

A doua zi fina s-a prezentat la post. Toată lumea se aștepta să vină vreo amărâtă. Dar, la ora stabilită, scările demisolului au fost coborâte de o super fină, în toate înțeleșurile acestui cuvânt.

O avantaja și fizicul. Altfel nu s-ar fi putut susține pe tocurea de 12 și să mai pășească și pe podium. Părea antrenată. Patronului i-a cam căzut fața. Poate din mai multe motive.

Dar unul era că acolo era de stat în picioare zi-lumină și de hămălit și de frecat podele și toalete și toate alea.

S-a arătat destoinică încă de la început. Făcea tot ce i se spunea. În plus, curăța și scamele de pe haina șefului, așa, că tot le văzuse.

De a doua zi au început vizitele. Doamna, nașa, venea dimineața ca să vadă cum îi merge. Să îi aducă papucei că e și ea bolnavă cu burtica și uite cum se chinuie pe tocurea.

După amiaza sau seara venea nașul să o ia și puneă întrebări necesare. O păzea să nu o poleni-zeze careva.

N-a ținut treaba prea mult. Patronul pizzeriei și-a dat seama că angajase trei în unul. Era prea mult deranj. Despărțirea a fost cordială.

La scurtă vreme s-a întâlnit cu nașul. Soția lui murise de ceva galopant, pe la ficat. Apoi, la fel de repede, rămas doar cu copiii și o imensă avere, aceștia au mirosit cum stau lucrurile și nu s-au dovedit la fel de toleranți ca mama lor.

Ajunsese nașul surghiunit într-o mansardă de unde făcea cascadorii ca să iasă și să-și întâlnească fina. O vreme, cât a mai putut escalada poduri și lucarne a mers. Apoi s-a auzit că a murit și el.

Cred că și într-un amantlâc notoriu este necesar acel partener care te iubește cu toate ale tale, care se face că nu vede și, poate, de dragul tău, te mai și ajută.

La cât de bună era nașa cred că îl și mângâia când era rănit în amor. Și poate finei îi spunea un cuvânt bun, ca să nu-l lase.

Niște personaje

La o oră de lectură suplimentară, după multe expuneri de opinii și idei despre rostul cititului și despre cărți preferate, Marian din banca a doua ridică o problemă:

- Foarte frumos ar fi, dom' profesor, dacă ați scrie o carte despre noi, că dumneavoastră sunteți și scriitor!...

După un moment de surprindere, izbucnesc strigăte entuziaste și exclamații înflăcărare de aprobare.

- Și ce ați vrea să scriu despre voi? Că eu am avut mii de elevi!...

- Lăsați-i pe ceilalți, scrieți despre cât de simpatici, frumoși, inteligenți, harnici și cuminți suntem noi! zice într-un suflet Luminița.

- Nimeni n-o să citească și n-o să creadă astfel de povești! nu e de acord Damian. Lasă-l în pace pe autor, Lumi, că știe dumnealui cum să-l prezinte pe fiecare!...

- Să fim pozitivi, dom' profesor, să se mândrească urmașii noștri cu noi! adaugă Andra.

- Și urmașii urmașilor noștri! plusează Silviu.

După o ploaie de recomandări, Stela are ceva special de spus:

- Poate că ar fi bine să ne puneți alte nume, că unora s-ar putea să nu le placă de cum au fost sau de cum vor ajunge.

Mulți sunt descumpăniți. Marian apreciază admirativ:

- Fata asta are ceva pe umeri! Și apoi, dacă ne puneți alte nume, chiar devenim personaje!...

MORALĂ ȘI PUBLICITATE

Ora de gramatică la o clasă de a șaptea trecea greu. Elevii fuseseră într-o vizită de documentare cu profesorul diriginte, care mă rugase să fiu înțelegător dacă ei nu se prezintă la măsura așteptărilor. Dar una e una și două sunt mai multe! „Clienții” erau cu totul apatici și fără pic de interes, așa că, fără să trec la notare exigentă, am optat pentru o cuvântare aspră.

– Prieteni, am priceput că ați avut o activitate care v-a solicitat, și că nu v-ați putut pregăti, ca de obicei. Dar de aci și până la prestația voastră lamentabilă e cale lungă! Așa că vă spun cu toată convingerea: să vă fie rușine! V-aș fi plantat câte un patru de persoană, însă nu cred că este o rezolvare bună a situației, mai ales că am promis să fiu înțelegător. Să nu motivați că nu ați avut timp, dragilor! Limba română sau Sfânta Gramatică este în voi, la ea nu se învață ca la alte discipline, fiindcă vorbiți de când ați deschis ferestrele vieții și de când ați scos primele sunete, trebuie numai să o recunoașteți și să v-o reamintiți!...

Și timp de trei minute, pe ton răspicat, ușor răstit, le-am vorbit despre viitorul lor, despre necesitatea pregătirii în vederea devenirii în societate, despre datoria față de părinți de a le mulțumi prin rezultatele lor, despre rigorile profesiei ce-o vor alege, despre dorința firească de a fi apreciați și respectați pentru rezultatele muncii lor... Pe alocuri, exprimarea mea ieșea din matca academică și o lua pe cărări pitorești, populare, fără a pierde nimic din consistența dezaprobării, însă favorizând și apariția surâsului. Mă opresc brusc:

– Să sperăm că astfel de situații nu se vor repeta!

În liniștea deplină instalată, se aude un glas clar, distinct, solemn, puternic:

– Și, acum, stimați telespectatori, PUBLICITATE!

A izbucnit un hohot homeric de râs, căruia m-am alăturat fără niciun fel de rezervă. Gabi era mândru, dar și puțin speriat.

– Cum ți-a venit ideea să spui asta, măi năzdrăvanule?!...

– Mi s-a părut că interpretați un rol... și mi-a plăcut! Apoi, telespectatorii ăștia din clasă înțepeniseră de teamă și de rușine și m-am gândit să înviorez atmosfera.

– Bravo! Ai fost pe fază!

Corina are ceva de spus:

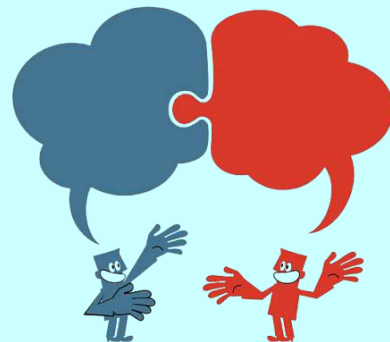
– Ați fi fost un actor bun, dom' profesor, dar ne-ați spus și niște adevăruri grave!...

– Gata cu amabilitățile! Aveți în vedere să nu se repete situația, că și Publicitatea are limite ei!

DISPĂRUT SAU MORT

- Care-i stadiul anchetei, Vasilescule? Cum stai?
- Bine, șefu', foarte bine!
- Și, care ar fi concluzia?...
- Concluzia-i clară: dacă n-a apărut până acum, înseamnă că-i mort.
- Vasilescule, mort – e una, dispărut – e alta, ai înțeles?
- Am înțeles, șefu'. Să trăiți! Da', au trecut deja trei săptămâni. Dacă era viu, dădea un semn de viață, nu?
- Și dacă nu vrea?
- Ce să nu vrea?
- Să dea un semn de viață...
- Cum așa, șefu'?
- Simplu: și-a luat lumea-n cap și-a plecat.
- Nu se poate, șefu'.
- De ce să nu se poată? Ce, n-au mai fost cazuri?
- Da' are soție..., doi copii...
- Amantă are?
- Nu știu, șefu'.
- Păi, vezi? Dacă nu știi, află!
- De la cine să aflu, șefu'?
- Nu mă interesează. De la nevastă, de la copii, de la părinți, de la colegi... Scormonește peste tot și află!
- Da' ce-i prost, să spună soției sau copiilor că are amantă?
- Păi, vezi, dacă nu-i prost, înseamnă că poate avea amantă, de acord?
- Da' ce, proștii n-au amante, șefu'?
- Tu ce crezi? Au, sau n-au?
- Știu și eu, șefu'? Unii au, alții n-au... De la caz la caz.
- Aha! De la caz la caz. Tu, de exemplu, ai?
- Mă credeți prost, șefu'?

- De ce să te cred prost? Că nu recunoști că ai sau că nu ai?
- Cum, adică?
- Adică, dacă ai și nu recunoști – ești deștept, dacă recunoști și nu ai – ești prost, ai înțeles?
- Am înțeles, să trăiți!
- Și tu, cum stai? Ești deștept sau ești prost?
- Mă trageți de limbă, șefu'...
- Acum, ai înțeles?
- Ce să-nțeleg?
- Cum devine cazul'...
- Adică?
- Adică, dispărutu' sau, mă rog, mortu' era deștept sau prost? Cum era?
- Nu știu, șefu'...
- Atunci, află!
- De la cine să aflu, șefu', dacă-i mort?!...
- Întrebi, scormonești peste tot...
- Pe cine să-ntreb, șefu'?
- Nevasta, copiii, colegii – nu mă interesează!
- Și, dacă aflu că-i prost...?
- Atunci, ar putea fi mort.
- Iar dacă-i deștept...?
- Atunci, ar putea fi viu.
- Am înțeles, să trăiți!
- Asta, din punct de vedere al amantei... Da', mai sunt și alte puncte de vedere.
- Ce fel de puncte de vedere?
- Altele, Vasilescule, altele...
- Adică?
- Adică, să nu vrea, din alte motive...
- Ce să nu vrea?
- Să dea un semn de viață.
- Aha, am înțeles!
- Ce-ai înțeles?
- Că, dacă are amantă-i viu, iar dacă n-are amantă-i mort.
- Vasilescule, ești un idiot, ai înțeles?
- Înțeles, șefu', să trăiți!
- Hai, să lăsăm amanta... La aspectul financiar te-ai gândit?
- M-am gândit, șefu'.
- Și?...?
- Și... nimic.
- Cum, nimic? N-avea datorii?
- Ce fel de datorii?
- La bancă, la întreținere – află tot! Asigurat era?
- Nu știu, șefu', că abia am venit din concediu, să trăiți!
- Scormonește și află!
- Și, dacă avea datorii...
- Vezi cât de mari erau, la cine avea... Înțelegi?
- Ce contează...
- Contează, Vasilescule, contează, că, dacă erau mari, poate l-a mazilit cineva, sau și-a luat lumea-n cap sau, poate, și-a pus capăt zilelor, ai înțeles?
- Am înțeles, să trăiți!
- Ce-ai înțeles?

- Că, dacă avea datorii mari, l-a mazilit cineva, sau și-a luat lumea-n cap, sau și-a pus capăt zilelor...
- Poate, am zis, Vasilescule, poate – ai înțeles?
- Poate, șefu', am înțeles, poate!
- Sau, poate, era asigurat – ai înțeles?
- Poate, șefu', am înțeles, poate!
- Ești un idiot, Vasilescule!
- De ce, șefu'?
- Că n-ai amantă, de-asta!
- Se poate, șefu'?... Da' ce-s prost?
- Aha, te-am prins! Înseamnă că ai amantă...
- Mă trageți de limbă, șefu'...
- Ai, sau n-ai?
- Ce-are amanta cu asigurarea?
- Are, Vasilescule, are... Că, dacă ai amantă, poți avea și asigurare, ai înțeles?
- Cum așa, șefu'?
- Pentru că ești deștept, și dacă ești deștept – ai asigurare, ai înțeles?
- Am înțeles. Să trăiți!
- Ce-ai înțeles?
- Că, dacă ai asigurare, ai amantă. Și ești deștept.
- Tu ai asigurare, Vasilescule?
- N-am, șefu'.
- Și-atunci, cum ești: deștept sau prost?
- Mă trageți de limbă, șefu'...
- De ce crezi că te trag de limbă, Vasilescule?
- Ca să aflați...
- Ce să aflu?
- Știți dumneavoastră, chestia cu amanta...
- Și?...
- Și, ce?
- Ai, sau n-ai amantă?
- Da' ce-s prost, șefu'?
- Mergi și află, Vasilescule, ai înțeles?
- Am înțeles, să trăiți!
- Ce-ai înțeles?

- Să merg și să aflu.
- Ce să afli, Vasilescule? Repetă, ce trebuie să afli?
- Să aflu dacă are amantă. Că, dacă are amantă - are asigurare, și, dacă are asigurare – nu-i mort pentru că-i deștept, șefu', să trăiți!
- Nu asta să afli, Vasilescule, nu asta!
- Da' ce să aflu, șefu'?
- Să afli dacă ești prost, Vasilescule, asta trebuie să afli! Ai înțeles?
- Mă trageți de limbă, șefu'... Să trăiți! Am înțeles!

- Americanii le-o plătește, dom'le. Ai să vezi.
- Nu se pune americanii cu toți răpănoșii.
- Ba, ai să vezi că se pune.
- Pariu?
- Pariu. Ai să vezi cum le bagă racheta pe fereastră. Ce, crezi că americanu-i prost?
- Nu-i prost, da' nu le-o bagă.
- Pariu?
- Pariu! Am urmărit toate emisiunile.
- Da' ce, eu n-am urmărit? Eu mă culc cu proteveul, mă scol cu proteveul...
- Eu mă culc cu *antena*.
- Cred. Da' *proteveu*-s buni tare.
- Nici într-un caz mai buni ca *Antena*.
- Nu cred. Eu merg de 10 ani pe mâna *proteveului*.
- Nici într-un caz... *Antena*, domle. Acolo-s ăia... Știi mata... ăia, care știi tot...
- Care, domle?
- Hai, domle... Ce, nu știi?! Toată lumea știe... Băieții cu ochi albaștri! Prietenii noștri! Care știau tot... Care vedeau tot...
- Daa!... Nu cred.
- Pariu?
- Pariu!
- Ca să nu mai vorbesc de ziare... Citesc tot ce prind.
- Ziarele, da! Deștepți ziaristii ăștia, domle! Nu vezi, câte știi?! De unde știi ei atâtea? Nici nu moare bine cineva și ei scrie că l-au îngropat. Dați naibii, domle!
- Stai calm! Da' ce, mata n-ai auzit de internet?
- Inter...-ce?
- Interneet...
- Ce-o mai fi și asta?!
- Păi, vezi... Stai să vezi! De calculatoare ai auzit?... Ai auzit. Se vede c-ai auzit. Păi, atuncia-i simplu: legi calculatorul la telefon și gata internetu'. Apeși pe butoane și afli ce vrei. Te-ai prins?
- Nu cred.
- Pariu?
- Pariu!
- Fii atent: vrei, de exemplu, să afli ce-a mâncat, ieri, la prânz, papa de la Roma. Da? Da. Foarte simplu: deschizi calculatorul, apeși pe niște butoane și-ntrebi: vă rog frumos, ce-a mâncat ieri, la prânz, papa de la Roma? Întrebarea ta pleacă pe firul de telefon, la un calculator mai mare, care le știe pe toate și care, după ce se gândește puțin, îți dă răspunsul pe loc: papa de la Roma a mâncat ieri, la prânz, cartofi prăjiți, de exemplu. Ce mare brânză! Te-ai prins?
- Nu cred.
- Pariu?
- Pariu!

- La fel și cu americanii și cu toate. Vrei să știi cine-a dat golul cu Suedia? Foarte simplu: vine *internetu'* și-ți spune: Cămătaru! Mare brânză! De asta par deștepți. Stai calm! Bietul *internet* să trăiască! Arată-mi mata un ziarist ca lumea, și-l mănânc. Să-l vezi că trage la greu, că schimbă trenurile din mers, că se urcă prin copaci să pândească, să asculte, să-ntrebe, s-o ia pe cocoașă... Da' de unde!... Două vorbe de la radio, două de la televizor, și-n rest, *internetu'* și mahalaua. Bălării și chiolhanuri! Toți trag spuza pe turta lor. Că vine câte unu' pe prima pagină, și scrie: cutare fură, de 10 ani, combinatu' are vilă la Lepșa, mercedes la scară... Și, c-o să dea, într-un număr viitor, niște detalii de-o să țipe mâța. Aș... Citești de șapte ori șapte numere viitoare și găsești, într-un colțișor, că de fapt cutare n-a furat în viața lui... da' un vecin invidios a dezinformat presa. Da' ziaristu' până la urmă, s-a prins și i-a cerut scuze lui domnu' *cutare*... Care, fiind un cetățean de mare caracter, n-a aplecat el urechea la toți zvonacii. Și, ca dovadă că nu-i poartă pică ziaristului, l-a și cununat. Și o să-i și boteze, dacă va fi cazul... Asta-i, domle! Te-ai prins?

- Nu cred.

- Pariu?

- Pariu!

Pat 2: Așa ninsoare n-a mai fost de mult... E bună la pământ. Da' i greu pentru animale. Că nu prea s-a făcut nutrețul.

Pat 3: Câte animale ai, tataie?

Pat 2: Nu-s multe, nepoate: doi cai, o vacă, zece oi, porcul și păsările.

Pat 1: Copii, nepoți, nu aveți?

Pat 2: Am, domnu', da' i-am dat la școală mai departe... S-au făcut orășani.

Pat 3: Lasă, tataie, că te scap eu de animale: ți le cumpăr și le fac friptură la crâșma mea.

Pat 2: Nu se poate, nepoate! Animalele sunt sufletul ogrăzii. Dacă le dau, pot să mă duc și eu.

Pat 4: Vedeți, domnilor?! Cum spuneam eu: țăranul este talpa țării. Statul trebuie să-l subvenționeze, să-i acorde asistență de specialitate... Noi, politicienii, depunem toate eforturile pentru a veni în sprijinul țăranului român...

Pat 1: Demagogie! Gargară!

Pat 4: Ce-ați spus, domnu'?

Pat 1: Când seamănă, când ară...

Pat 4: Bravo, domnule! Se vede că dumneata ai înțeles bine situația. Fără ajutorul statului, țăranu-i la pământ, dacă-mi dați voie să mă exprim așa...

Pat 2: Cu nădejdea statului, ajungem la sapă de lemn, nepoate!

Pat 3: Statul dă banii, tataie, da' i șmanglește șmecherii, că-i plină țara de escroci.

Pat 2: Așa o fi, nepoate, că la mine n-a ajuns nici un leu.

Pat 3: Păi, ia să vedem: ai grâu acasă?

Pat 2: Am.

Pat 3: Ai și de vânzare?

Pat 2: Am, da' nu-l cumpără nimeni.

Pat 3: Asta-i, tataie. Cine să-l cumpere, dacă domnu' cutare, mare sculă pe basculă, prin senat, prin parlament, ia banii statului și cumpără grâu din America, să-și umfle el contul în bancă din munca noastră. Că mie mi-a pus taxă pe scaune, iar matale o să-ți pună taxă pe lătratul câinelui... Politicienii... Niște golani! Hoți cu acte-n regulă! Haimanale politice!

Pat 4: Politica este o artă, domnilor. Așa cum am spus de atâtea ori, țara noastră nu va intra în Marea Europă, dacă nu va avea o clasă politică înaltă, care să împlinească destinul pe care națiunea română îl merită. Când spunem *destin*, trebuie să ne gândim la strămoșii noștri: Traian, Decebal, marele Ștefan... Adevărații politicieni, domnilor, luptă până la sacrificiu pentru soarta scumpei noastre patrii, dar singuri, nu vor putea răzbate...

Pat 1: Mâncători de rahat!

Pat 4: Ce-ați spus, domnu'? Mai tare, vă rog!

Pat 1: Am spus: mare păcat!

Pat 4: După cum vedeți, domnilor, dumnealui a înțeles bine fenomenul. Iată! Oamenii ca noi vor duce țara în Europa... Ca dumnealui – țăranu', dumnealui – micul întreprinzător, ca dumnealui... Iertați-mă! Dumneavoastră cu ce vă ocupați?

Pat 1: Scriu la ziar.

Pat 4: Iată! Dumnealui, care este ziarist, cunoaște mai bine suferințele acestui popor, pe care oameni ca noi trebuie să-l scoată la lumină... De aceea, spuneam: trebuie să luptăm, să ne sacrificăm pe altarul patriei, că ne-a luat-o Ungaria înainte, domnilor!

Pat 2: Muncă, nu luptă, nepoate! Că rămâne pământul în paragină. Pace și sănătate! Nu luptă. Nu vedeți c-am umplut spitalele? Ce-avem noi cu ungurii?

Pat 3: N-avem nimic, tataie, cu ungurii, dar dumnealor, care mănâncă politica pe pâine, tare le-ar mai conveni un conflict, care să deruteze lumea, ca să poată fura ei în voie. Că, dacă-i pace și liniște, vine legea și-i ia la întrebări: „la spune, domnu' cutare, de unde ai matale un lanț de magazine, un lanț de hoteluri, vilele, mercedesurile și miliardele din cont?”. „Am muncit”. „Ai muncit? Foarte bine! Ia să vedem, când ai muncit, unde-ai muncit și cât ai muncit?”. Înțelegi, tataie? Și-l vezi, atunci, pe domnu' senator sau parlamentar sau ce-o fi el, acolo, că dă pe goarnă la comisie ce-au făcut și ce-au dres, cu toată gașca lui de partid și de stat. Țăstia-s *ungurii* noștri, tataie, nu ungurii-unguri!

Pat 1: Bravo, domnule! Bine zici. Trebuie luați la întrebări, că duc țara de râpă.

Pat 4: Cum spuneam, domnilor, fără o clasă politică, vom rămâne în coada Europei. Adevăratul om politic vibrează la necazurile românului, își sacrifică liniștea și fericirea personală pentru propășirea țării, este un purtător neînfricat al stindardului libertății, un apărător consecvent al cuceririlor fragilei noastre democrații...

Pat 1: Mai slăbește-ne, domnule! Suntem la spital, nu la ședințele voastre de partid.

Pat 4: Ce partid, domnu'? Care partid? Ce știi dumneata de partidul nostru?

Pat 3: Da' ce crezi, domnule, că suntem veniți cu pluta?! Știm noi cu cine defilezi! Ha, ha, ha!

Pat 1: Ia spune-ne: ce funcție ai? Președinte sau vice'? Ha, ha, ha!

Pat 4: Spioni! Plățiți de unguri să mă urmărească, să-mi denigreze partidul! Scoateți-i afară! Să vină asistenta! Afară cu impostorii! Ajungem noi la putere! V-arăt eu, vouă, cu cine ați stat în salon. Jos trădătorii!

Pacienți la cină, Azilul Blackwell, anii 1860. Xilografie colorată manual

Daniela Lăcrămioara Capotă

Din volumul „Acuarele”
apărut la Editura Minela, București, în 2023

Pictura

Într-un cerc, două flori. E atâta liniște, că sufletul zbuciumat s-a oprit. Aproape că nu mai poate respira. Culoarea a făcut ca lumea să fie o clipă perfectă. Partea închisă pe care în alte condiții o evităm – ne ascundem, nu vrem să știm că există o parte întunecată a lucrurilor – acum s-a metamorfozat într-o floare – elementul de echilibru ce catifelează imaginea. Astfel, putem spune că încă mai avem o șansă, putem transforma frica în bucurie.

Aș vrea să fiu eu cea care a desenat. Aș vrea să am sufletul pictorului și pentru că nu pot, de fiecare dată urmăresc cu privirea, fiecare urmă a pensulei, iar și iar, fără să mă plictisesc niciodată. Desigur, există și culori deschise în imagine. Ele au fost transformate în crengi subțiri desenate, astfel încât parcă nu se ating, asemenea unor suflete pereche care, deși s-au găsit și drumul lor începe și se termină împreună, nu reușesc să se învâluie unul pe altul niciodată. Există o vrajă. Albumul deschis pe birou de câteva zile mă face să mă gândesc când îl privesc și la copilărie, deși nimic din imagine nu pare a avea legătură cu acea perioadă a existenței mele. Prezența picturii formată din două flori și câ-

teva crengi, probabil îmi creează un sentiment de siguranță, pe care nu l-am mai întâlnit de mult.

Ele, neștiutele

Atunci când mă hotărâsc să pornesc la un drum al scrisului, am o obișnuință: întâi aleg titlul.

Niciodată nu scriu textul ca apoi să mă decid la ceea ce s-ar potrivi să-l reprezinte, e ca atunci când desfaci o pungă, întâi dezlipești hârtia, răstorni conținutul, la început ușor, urmând ca apoi acesta să se reverse. E o ordine. E ceva care curge, ca o pungă de zahăr într-o măsură pentru o prăjitură.

„Ele” sunt o parte din oamenii pe care îi cunosc.

Drumul lor începe dimineața, când își desenează o urmă de ruj, privindu-se într-un colț de oglindă, așteptând o zi. Poate nu ca cea de ieri. Indiferent de vârstă, câteodată merg cu o inimă șchiopătând, încălțată doar cu un pantof de cenușăreasă. Așteptând „cele două cuvinte”.

Pentru o lungă perioadă de timp, viața lor se desfășoară în două puncte în care își îndeplinesc obligațiile într-o rutină.

Uneori se strecoară ca umbrele prin viețile celorlalți, nelăsându-i să uite o urmă de cărți, caiete, haine risipite prin colțuri, prinzând într-un târziu contur când mâinile devin aspre, iar pielea a căpătat o geografie cu forme de relief adânci. Până atunci viața lor a învățat o sigură figură de stil, enumerația: zile, nopți, ore ne-

dormite, a trecut febra, a trecut examenul, s-a căsătorit, a devenit părinte, toate. Dar pentru mama el a rămas tot copilul.

Ele sunt cele care își deformează linia vieții și o transformă în perna pe care se odihnesc ceilalți, sperând să nu împartă mai târziu o singurătate. Există posibilitatea ca peste ani să fie uitate pentru cineva cu o piele fără geometrii, dar, chiar și atunci, în tot zbuluciumul ascuns al sufletului așteaptă o întoarcere.

Ele, neștiutele...

Într-un album de acuarele

Cinci degete așezate pe rând au zăbovit pe un desen. Atingând frunzele, ele s-au transformat în frunze lungi și subțiri, iar trupul meu care acum avea frunze în loc de degete a devenit tulpină de bambus.

Sufletul a deschis și el ușa coliviei, iar sentimentele mele au devenit păsări.

Într-un colț, sub o piatră neagră am îngropat temerile.

Am încetat să aparțin acestei lumi.

Prietenie

Unii își poartă singurătățile cu ambele mâini, îndesându-le în sacoșe și coborând umerii. Și ea la fel. Ar vrea să le arunce în primul tomberon, dar i s-au lipit de palme. Cineva ar trebui să găsească o soluție prin care să desprindă acest sentiment lipit de piele, picurându-i, probabil, dintr-o pipetă, o picătură din dragostea pe care a avut-o atunci când a împlinit douăzeci de ani, pentru băiatul de aceeași vârstă cu ea sau poate să pun eu în vârful stiloului o poveste care începe cu „a fost odată”.

Nu e chiar „a fost odată”, ci au fost odată două prietene care urmau o facultate. Era înainte de '89. Aproape în fiecare zi coborau pe jos strada Brăilei, continuându-și drumul spre strada Domnească. După ore se întâlneau ele și câțiva băieți în stația de autobuz din centru. Deși ora era târzie, grupul se destrăma greu. Mai știi câte bancuri spunea Dan? Erau acolo toți. Tu trebuie să decupezi acele amintiri ca pe niște poze și să le pui într-un album pe care să-l lași atins de un strat subțire de praf. Pe al meu stratul este chiar de două degete.

Toate cuvintele scrise de mine pentru tine au fost ca atunci când, într-un moment al suferinței, nu mai poți și începi să plângi în hohote pentru un timp (așa am știut eu să plâng în locul tău). Apoi te liniștești. Privirea are curajul să se ridice până în ochii cuiva, nu știu: ai celui care te-a făcut să plângi, ai celui care te-a făcut să râzi.

Poate nu am putut să îți înlocuiesc sacoșele de la începutul textului (reducând sentimentul singurătății), transformându-le în sacoșe de piață, dar am încercat.

Vezi, cred că te-am făcut să zâmbești.

Cele mai bune prietene. Sursa: <https://stock.adobe.com/>

Poveste

Când l-a cunoscut mai fusese îndrăgostită o dată, dar iubirea trecută avusese subțirimea unei pojghițe de gheață pe care o fărâmi sub tălpi la sfârșitul iernii și începutul primăverii lăsând o urmă cu un contur neregulat și pe care alți pași o deformează și o aruncă în anonim. Făceau parte din același grup de prieteni, vârsta era douăzeci de ani și totul se redusese la un joc al privirilor în două nuanțe verde-albastru, în drumul spre facultate. Nu și-a închipuit niciodată că va întâlni un om care o va face să privească și chiar să trăiască poezia de dragoste, deși uneori sentimentul se transforma în ceva dureros trăit în mansardă, acceptat fiind din cauza trupului ei devenit fire de nisip în calea lui. Și în acea lume în care trăiau, ea a realizat că diferența dintre ei era vagonul de cărți pe care el le-a citit în plus și modul neobișnuit în care el o căuta – adică la un interval de două-trei săptămâni, lăsând-o în nesiguranță, fapt care le permitea unora dintre prietenii comuni să-i spună: „lasă-l în pace!”, „ce-ai găsit la el?”. Dar ea se încăpățâna să nu renunțe, deși lucrul acesta i-a adus o transformare a trupului într-un puf de pădărie. În anul acela ea l-a căutat înainte de sărbători, așa cum s-au înțeles, nu l-a găsit, dar a lăsat vorbă, așteptându-l. A fost cea mai chinuitoare aș-

teptare, tresărind la fiecare sunet al telefonului, al soneriei și când oamenii sărbătoreau trecerea dintre ani, ea, singură, s-a ghemuit în fotoliu și a știut.

Singură în noaptea de Crăciun. Sursa: <https://stock.adobe.com/>

POEZII

Silvia Curelaru Ibănescu

Din volumul *Sete de lumină*, în pregătire

DE-AI ȘTI

de-ai ști că
diminețile sorbite
pe nerăsuflăte
rămân prinse-n labirintul
iederei târzii,
ca un buchet
din sunete de harfe,
un carusel
din cronici de iubire,
gravate pe o inimă
cu ventriculi reci,

m-ai căuta

chiar dacă
departe de ordine,
mă pierd adesea
și mă regăsesc
o libelulă,
cu zboruri tănuite
între răsărituri,
și sub raza lunii,
râuri reci
și aripi frânte
ce nasc zboruri noi

m-ai căuta.

LACRIMI BRODATE

lacrimi brodate
cu respirație de înger
da
a fost un chilipir
le-am cumpărat
la jumătate de preț
dintr-un bazar-cochilie
ascuns în spuma mării
caili venețieni
și-au lăsat urmele în val
mi-am spus
să fie pentru zile negre
un post tot e bine să-l ții

lacrimile brodate
stau lipite de mine
parcă suntem amice de-o viață
puțină distanță nu strică
gândesc
dar mi-e teamă
să nu opresc respirația îngerului
prin care trăiesc.

DE CE EȘTI TRISTĂ LUNA

s au scuturat
și ultimii meri

printre frunzele
încă verzi
strivite sub tălpile vulpilor
ploaia binecuvântează

de ce ești tristă Luna
merii vor înflori și la anul

astăzi
anotimpul își adună
mireasma pierdută

doar
rămâi
să admiri răsăritul
înainte de
apus.

STRIGĂȚUL NOPTII

cărățile
respiră urmele
pașilor răsfirați
printre umbrele apelor

cu mireasma
ambrei țesută peste
aripi de fluturi
șlefuite în lumină
noaptea
strigă
după diminețile
tivate-n râuri
și zorile
sculptate-n frunze

URMA

urma pașilor tăi
dispare sub ropotul ploii
a rezistat multor furtuni
însă
o simplă ploaie de vară
îi anulează forma
mă trezeam dimineața
și le priveam
devenise așa un fel
de prietenă
ce-mi însoțea privirea
când îmi sorbeam cafeaua

le udam cu lacrimi în fiecare zi
speram într-o renaștere
era un ritual
toate diminețile erau la fel
astăzi
doar ploaia...

RĂDĂCINI DE ORHIDEE

câteva secunde
țintuite într-un cadran
nu înseamnă nimic
pentru
orele încovoiate
în așteptare
privirea fixă
spre o ușă
ce nu se mai deschide
străbate mintea
ca un pumnal înfipt
în rădăcini de orhidee
aș vrea
să strig tare
cât mai tare
cu sufletul
transformat într-o liră
ce își simte corzile
vibrând la fiecare
atingere
iar tu să mă ascuți
ca pe un cântec
ce alină sufletul
însă
nu auzi
doar
din când în când
înfingi fără milă
pumnalul ascuțit
crezând că faci bine.

ELIBERARE

îngenuncheată
cu tălpile arse
sub furtuni
smulg din rădăcină
ultimul fir de iarbă
ce mă înăbușă

cu degetele împreunate
însemnez locul
stau nemișcată
între hotarele inimii
stăpânind neliniștea vântului
stârnit din ape limpezi

un vortex de lumină
binecuvântează
mângâie
cuprinde

discret
ochiul rămas în veghe
privește
la rădăcina
încă sângerândă.

MASCA PESTE COVID

strada este pustie
pașii mei prelungesc
aproape sinistru
ecoul
nici o respirație
nu se aude împrejur
cu masca pe gură
înaintez
simt frigul
cum pătrunde parșiv
prin oasele bolnave
ciudat
atât de frig
într-o zi însorită

sirena salvării

urechea
percepe în sfârșit ceva

sirena asurzindu-mă

abia respir
însă
Dumnezeule
masca mă protejează

simt din ce în ce

mai intens frigul

sirena
trece în viteză
mă stăpânesc
să nu cad

gândesc

șanțul m-ar fi protejat
era pavat cu dale din beton
și parcă și puțină iarbă
da
sigur avea și iarbă

sirena din nou

o văd
ce frig mă cuprinde
dar
nu mi-e teamă
masca mă protejează

pe targă

respir liber

masca de oxigen
mă protejează.